Albert Massip, impulsor del Càntut: «Ens han fet creure que només saben cantar els cantants»

El mestre banyolí, que havia tocat rock, és caçador de cançons tradicionals i corresponsable d'un projecte que aquest cap de setmana celebra el seu desè festival a Cassà

Quan era petit, Albert Massip (Banyoles, 1976) es posava malalt sovint. Tenia febre i la seva àvia, que vivia al pis de dalt de casa, l'agafava a la falda i li cantava Sant Josep, feu-lo dormir. També la sentia cantar mentre rentava els plats. Aquella veu familiar va quedar-li gravada molt abans que ell pensés a enregistrar-la. Anys després li va demanar que repetís la cançó davant d'una gravadora. Avui aquella melodia forma part del repertori recuperat pel Càntut i ha tingut una nova vida en una versió d'Alba Careta i Henrio. Aquesta història ajuda a entendre per què un antic músic de punk-rock rescata cançons transmeses entre generacions.

Massip va començar als quinze anys com a monitor de colònies. Allà va aprendre a tocar la guitarra, un instrument que l'ha acompanyat en gairebé tots els projectes. Va passar per grups de rock com Atzucac i Sugus de Suchard, aquest últim recuperat recentment per actuar a les barraques de Banyoles. El 1998 es va incorporar a Cor de Teatre, amb el qual va actuar en grans escenaris. Va estudiar magisteri i pedagogia, va treballar com a tècnic de Joventut al Pla de l'Estany i, finalment, va començar a exercir de mestre. Fa vuit cursos que treballa a l'escola de Can Puig.

L'interès per la música de tradició oral no li va arribar de petit, sinó després de viatjar per Europa a principis dels anys 2000. Als pubs de Dublín va veure gent de totes les edats cantant plegada, tant cançons tradicionals com peces de pop-rock. «Jo havia tastat molts gèneres musicals», recorda, però fins aleshores associava la tradició sobretot a sardanes, havaneres i cançons de coral. Es va preguntar què hi havia a casa nostra que pogués generar aquella mateixa complicitat. Va començar per la família.

La seva àvia, filla de mallorquins i molt religiosa, coneixia cançons d'església i cançons infantils apreses a Banyoles i dels seus pares. Després van arribar altres veïns i els contactes del món de la música tradicional, que li van obrir portes a gravacions antigues. Entre les primeres troballes hi havia una desena de cassets de l'animador Àngel Daban, amb cançons recollides dècades enrere. Les va digitalitzar i penjar en un blog col·laboratiu. Aquell arxiu, ara a cantut.cat, no ha parat de créixer: segons explica, ja aplega 2.300 enregistraments.

Una actuació al festival Càntut de 2025 / Yurian Quintanas Nobel

El 2013, una visita al músic Jaume Arnella va canviar l'orientació del projecte. Li va deixar un casset, però també li va fer una advertència: les cançons no podien quedar tancades en un blog; perquè fossin vives, algú les havia de tornar a cantar. Massip recorda aquell comentari com «una plantofada». Va buscar la complicitat de Francesc Viladiu i van buscar un ajuntament disposat a acollir el festival. El van trobar a Cassà de la Selva. El nom, Càntut, el va proposar aleshores el

regidor de Cultura Josep Ferrer. Aquest cap de setmana, la iniciativa arriba a la desena edició convertida en un referent.

Moltes gravacions les ha fet a Banyoles, visitant persones de qui sabia que conservaven algun repertori. «Jo no busco cantants. Jo busco cantadors», explica. Li és igual que una veu sigui afinada: vol melodies, lletres i històries que algú estigui disposat a compartir. Recorda una dona de Cornellà, la família de la qual porta una distribuïdora càrnica, que, agraïda perquè l'havia enregistrat, li volia regalar carn. Però el que més el commou és saber que, quan alguns d'aquells cantadors han mort, els fills entren al web del Càntut per tornar a sentir la veu de la mare o l'àvia.

Aquest contacte amb la gent gran també li ha canviat la mirada. Ha conegut persones que havien passat penúries i pèrdues profundes i que les explicaven amb una serenor que l'ha impressionat. D'elles, diu, ha après a relativitzar els problemes.

Massip creu que les cançons no s'han perdut perquè siguin antigues, sinó perquè han desaparegut molts dels moments en què es cantaven. Les feines del camp s'han mecanitzat, els hàbits han canviat i la música s'ha convertit sobretot en una cosa que escoltem. «Ens han fet creure que això de cantar només ho saben fer els cantants», lamenta. A l'escola, en canvi, continua fent cantar els infants. Sosté que, si una cançó antiga s'acompanya d'una història i es dramatitza, els nens se la fan seva amb entusiasme.

Notícies relacionades

El Càntut vol fer exactament això a una altra escala: no guardar el passat sota una campana de vidre, sinó tornar-lo a posar en circulació. Massip sap que remar a favor del cant compartit és anar «a contracorrent». Però no hi renuncia. I, quan deixa de buscar les veus dels avis, encara troba temps per tocar cançons elèctriques amb els amics de sempre. Perquè per a ell la tradició no és una música concreta: és la que algú continuarà cantant demà.

Subscriu-te per seguir llegint

Font de l'article: https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/11/13/albert-massip-impulsor-cantut-ens-136256308.html